

По той бік світла
Юлія Шеко

Катя до нестями любить світ та усіх, хто його населяє. Вона має усе, що могло б забезпечити їй тихе, невагоме, але таке бажане для кожного щастя – тільки доля нахабно втручається у її плани. За місяць до весілля, Катя помирає від раптового серцевого нападу. Воно одразу ж потрапляє до місця, в якому вирішується майбутнє душі і дуже швидко розуміє, що не отримає доступ до раю, допоки не виконає найголовнішу свою місію – не знайде власного вбивцю... Маневруючи між незнайомцями та близькими людьми, Катя вперше усвідомлює, що була занадто сліпа до оточуючих і дізнається неймовірні речі про власне життя, яке стало лише початком її довгого шляху до вічності.

Юлія Шеко

По той бік світла

Цей день назавжди залишиться у моїй пам'яті. Для пересічного громадянина він був цілком звичайним, по-літньому теплим осіннім днем – жодних кривавих протестів, повалення з п'єдесталів відголосків комуністичної влади, надзвичайних подій, які так тривожили наше населення ще зовсім нещодавно. У небі не літали загрозливі хмари, не падав неочікуваний град, не мело заметіллю; навпаки, погода засліплювала стомлених перехожих своєю жагою та вірою у краще, вселяючи схожі думки у всіх довкола. Завдяки цьому на раніше засмучених обличчях запалювалися посмішки та здригалось серце від раптового, не пояснюваного словами щастя.

Мені було 20. Вік ідеальний для кожного – коли вже немає дитячих страхів, але у душі й досі сидить зародок чогось неймовірного. Почуття окриленості, що захоплює та огортає тебе зусібч, даруючи передчуття неймовірного майбутнього.

На відміну від багатьох своїх ровесників, я ніколи не впадала у депресію чи відчай. Мене не турбувало як я виглядаю в очах інших, я не переймалася тим, що замість новенького I-phone маю банальну Nokia, яка давно вийшла з моди. Мені було плювати на те, що про мене думають, хоч я й завжди намагалася подобатися людям. Це були не награні, фальшиві емоції, котрі крадуться у сучасні душі – я й справді була відкрита світові та випромінювала йому назустріч своє світло, натомість навіть не чекаючи від нього зворотного. Я знала, що світ і так достатньо любить мене.

Можливо, іскри ейфорії розпалювалися ще й фактом мого весілля, котре мало відбутися найближчим часом, а точніше – 27 вересня, яке, здавалося, вже чекає мене за рогом. Я марила сімейним життям, була готова розцілювати кожного, хто траплявся на моєму шляху, адже в їхніх обличчях я бачила тільки його – свого обранця. Свого милого, доброго, лагідного коханого, який так грайливо лоскотав мені шию, що від цього усім тілом розносилися невидимі метелики.

Так, я знала це відчуття.

Але...

Цей день міг би бути нічим не примітним. Банальний осінній день, розпал бабиного літа, яке зовсім скоро обіцяло змінитися морозною, сухою зимою.

Але я добре запам'ятала цей день. Адже він став датою моєї смерті...

Я – світло, а ви не бачите Мене
Я – шлях, а ви не йдете за Мною
Я – істина, а ви не вірите Мені
Я – життя, а ви не шукаєте Мене
Я – учитель, а ви не слухаєте Мене
Я – Господь, а ви не коритесь Мені
Я – ваш Бог, а ви не молитесь Мені
Я – ваш найкращий друг, а ви не любите Мене
Якщо ви нещасні, то не звинувачуйте Мене у цьому...

Цей довгий коридор, здається, тягнеться у безкінечність. З двох боків розташувалися десятки непримітних дверей, зовсім не схожих на звичні – високі, вузькі та без натяків на присутність дверних ручок. Я збентежено стою перед ними, допоки не відчуваю чийсь доволі сильний поштовх у спину; обертаюся, аби побачити хто це зробив, але поруч ні душі. Навколо немає нікого, хто міг би допомогти мені з вибором, тому я набираюся сміливості та підходжу до найближчих дверей. Вони самі починаються переді мною, коли я впритул наближаюся до них.

– Зайнято! – кричить хтось по той бік, але я не в змозі розгледіти хоча б щось – яскраве світло б'є мені в очі і позбавляє будь-якої можливості зорієнтуватися у приміщенні.

Я повертаюся назад до коридору і бачу як двері самотійно зачиняються за мною.

Ступаю ще кілька кроків. Стою перед наступними дверима кілька хвилин, потім несміливо стукаю до них, намагаюся розгойдати, але згодом розумію, що це марно – адже я тільки-но бачила, що вони й самі відчиняються.

Тому продовжую свої пошуки і просуваюся ще трішки вперед.

Цього разу невидима сила одразу ж впускає мене всередину. Ця кімнатка схожа на звичайний офіс у такій самій звичайній багатоповерхівці – чотири столи та стільці з високими спинками туляться попід стінами, посередині порожнеча; вільне місце, аби людям було зручно маневрувати у кімнатці.

За одним зі столів сидить жінка. На вигляд їй років тридцять, біляве волосся затягнуте у хвіст, а на носі симпатичні, акуратні окуляри. Вона підіймає на мене погляд і стримано говорить:

– Проходьте.

Я інстинктивно підкоряюся її наказу і сідаю прямо навпроти неї – на жорстку, низеньку табуретку.

– Ну що, Катерино Георгіївно, вітаю вас, – промовляє жінка офіційним тоном і замовкає.

– Що це за місце? – цікавлюсь я у своєї співрозмовниці.

– Це шар розподілу, – пояснює вона, але мені це все одно нічого не дає.

Вона бачить, що я розгублено кліпаю очима, насправді не второплюючи куди потрапила.

– Загалом, це не так і важливо, – каже жінка знову за хвилину. – Головне, що ви потрапили до мене не просто так.

Я зачаровано слухаю її і запалююсь зацікавленим поглядом.

– Розумієте, у нас чіткі шаблі ієрархії, кожен відповідає за власний відділ, – починає вона доводити мені поки що незрозумілі речі. – Десятки осіб розкидані по чисельним кабінетам, які невпинно виконують свою роботу і приймають певні категорії людей. Ми усі працюємо заради однієї мети, але тільки я несу найважливішу місію...

Вона знову мовчить, а я не наважуюсь поворухнути рукою, яка розривається від раптового нападу сверблячки; і продовжую вслухатися у її слова, нагостривши вуха.

– Ви взагалі щось пам'ятаєте? – питає нарешті жінка.

Я перериваю свої спогади у спробі знайти щось корисне та важливе, але у голові зієє цілковита порожнеча.

Тому я тільки хитаю головою і знизую втомленими плечима.

– Це буде важко... – простягає вона після моєї невимовленої відповіді. – Як ви почуваетесь?

«Ніби на прийомі у психотерапевта», – хочу сказати я, але натомість вимовляю:

– Досить добре.

У принципі, я не звикла жалітися людям на щось із того, що непокоїть мене та й сама ніколи не зосереджувала на цьому уваги. Все, що є колись минеться – не зважаючи на те, гарне воно чи погане.

– Прислухайтесь до себе, – більш м'яко говорить незнайомка. – Вас точно нічого не турбує?

Я заплющую очі та промацує невидимим поглядом кожен ділянку свого тіла і розумію, що зовсім нічого не відчуваю. Хіба що легкий відголосок тягнучої болі у легенях, мовби після недавно перенесеної пневмонії.

– Ви точно не пригадуєте мить вашої смерті?

Її ненав'язливий голос розноситься у моїх думках неспинним вихором та занадто галасливим ехом.

Померла? Вона, певно, жартує ...

– Я зрозуміла, – говорить жінка, ніби прочитала усе за моїм виразом обличчя. – Так, ви померли від серцевого нападу... Вас знайшли в одному із провулків, але було вже запізно. Утім, вас усе одно б не врятували.

Фатум? Отже, така й була моя доля – померти молодою, навіть не спробувавши на смак принади сімейного життя?

А як же Вадим? Як же мама із братом? Що вони робитимуть без мене? Адже зовсім нещодавно загинув і батько, також, як за іронією, від інфаркту...

Нарешті співрозмовниця знімає свої окуляри та торкається моєї руки, наче хоче заспокоїти. Але навіщо? Вибору в мене все одно більше немає... Не можу зрозуміти тільки одного – де усе ж таки я знаходжуся та чому й досі не потрапила до очікуваного небесного раю? У голові закрадається зловісна думка, що для мене закриті ворота Божого царства і тепер я буду змушена вічно маятися у муках пекельного вогню.

Чи, може, мені потрібно пройти чистилище, перш ніж потрапити до рук Господа?

Те ж саме питання я ставлю і незнайомці навпроти.

– Цікаво, хто поширює ці безглузді розповіді про чистилище? – дивується вона.

– Ви хочете сказати, що його не існує? – питаю у відповідь. – А як же місце, де на вагах вимірюють усі чесноти та недоліки людини? Місце, яке стає відправною точкою до вічного життя та вирішує куди саме ти маеш втрапити?

На її вустах легка усмішка і я розумію, що вже не перша, хто ставить їй таке питання.

Чесно кажучи, важко повірити, що переді мною на незручному стільці сиділи сотні, а то й тисячі, наляканих людей, котрі, як і я, гадки не мали що роблять у цьому тихому кабінеті.

– Душі потрапляють на Землю саме задля того, аби виправити свої минулі помилки і зробити з них вірні висновки – саме вона і є своєрідним чистилищем. Ви ніколи не цікавилися філософією перевтілення? Вона має дуже багато послідовників і я можу вам сказати, що не даремно. Саме це вчення було подароване людям і мало б відкрити їм очі на те, як варто жити, аби віднайти одвічний спокій. На жаль, не всі до нього дослухаються... А у нас тут тільки два варіанти.

Жінка дивиться на мене непроникним поглядом, мовби намагається зрозуміти чи уловила я сенс її слів.

– Що буде зі мною? – стурбовано питаю я.

Усвідомлюю, що ніколи достатньо не розмірковувала над тим, що буде після моєї смерті. Так, я багато про неї читала, до дріз затерла стару, мамину Біблію та завжди намагалася жити по честі.

Та чи думала я, що покину цей світ так скоро?

– Розумієте, у вас лишився певний борг у цьому житті і вам варто його відпрацювати, – таємничим голосом говорить незнайомка, хоч і намагається виглядати байдужою.

Я притихаю, зливаючись у єдиному подусі із стиснутим повітрям, що оточує нас.

– Вам варто знайти свого вбивцю, – виносить вердикт співрозмовниця, мов суддя, що зачитує свій вирок.

– Але ж ви самі сказали, що у мене трапився серцевий напад. – розгублено простягаю я.

– Так, але не з природних причин, – пояснює жінка. – Ви б могли прожити довге життя, якби... А утім, ви маєте самі все зрозуміти. Я не можу більше вам нічого сказати.

Вона кладе доглянуті руки на стіл і чекає, допоки я знову віднайду дар мови.

– І що ж я маю знайти? – питаю я. – Чи кого? У моєму оточенні були тільки люблячі люди – кому б знадобилося мене вбивати?...

Ці питання так і залишаються у підвішеному стані, допоки я не підхоплюю їх та не повертаю назад до комірчини думок – адже тепер знаю, що сама маю їх відгадати.

– Ходімо, я проведу вас, – каже білявка і встає з-за столу.

Вона пересувається доволі швидко, тому я ледь поспіваю за нею.

– Хто ви? – звертаюсь я до неї, коли ми підходимо до глухої стіни.

– Працівник, що сумлінно виконує свою роботу, – говорить вона і бере мене за руку.

За якусь мить ми опиняємось у звичайній квартирі – невеличкій, але доволі затишній студію з начиненою кухнею та просторим коридором.

– Тут ви мешкатимете, допоки буде потрібно, – каже вона і вже, здається, збирається зникнути.

Я стрімко ловлю її за лікоть.

– Чекайте, а що ж робити мені?

– Ви маєте самі все зрозуміти, – повторюється вона і справді розчиняється у повітрі, наче досвідчений фокусник-ілюзіоніст.

Я лишаюся сама, а надворі лиш тихо гудять поодинокі автівки та зринають далекі голоси перехожих.

Де я, що маю робити, куди далі йти?

Перше, чого я бажаю – це бігти до Вадима, аби запевнити його, що зі мною все добре. А потім навідати матір з Богданом, аби також сповістити гарну новину.

Цікаво, як вони відреагують, коли побачать мене? Адже, певно, вже вважають мене мертвою...

Я застигаю перед високим дзеркалом у вбиральні. У ньому відбивається крупна та висока жіночка років сорока п'яти, з прогалинами сивого волосся на круглій голові із міцною шиєю.

Усвідомлюю, що у такому вигляді вони навряд чи впізнають мене...

Я зустрічаю Вадима біля під'їзду. Він сидить на лавці та гортає вранішню газету – його улюблене заняття і найважливіший пункт у проведенні вільного часу. Він кидає на мене стрімкий, байдужий погляд та знову поринає у читання, в той час як у мене вибухають всередині блискавки.

Ось він, поруч. Я можу торкнутися його руки чи щоки, але не здатна це зробити. Можу тільки уявляти як він відреагує, коли сорокарічна незнайомка неосяжних розмірів кинеться на нього з раптовими обіймами.

– Вадим? Я можу з вами поговорити?

Мій голос скреготить від натуги та надмірного паління, до якого я сама ніколи не відчувала тяги. Цікаво, чия зовнішність дісталася мені? Чи не зустріну я випадково когось з «ії» знайомих?

– Ви хто? – грубо питає він.

У його очах відбивається обережність та засторога, яка перемішується густими краплинами далекого смутку.

– Мене звати... Азалія, – вигадую на місці.

– Дуже приємно, але зараз не найкращий час для знайомств, – говорить він і знову засовує ніс у щоденне видання.

– Розумію, – кажу я, адже й справді знаю як йому важко зараз доводиться.

Він виглядає пригніченим та розгубленим, мовби кошеня, якого щойно відлучили від материних грудей. Що робити? І що буде далі?...

– Я хотіла поговорити з вами з приводу Каті.

Вадим виструнчується одразу ж як чує мое ім'я.

– Про що саме? – здивовано питає він.

– Справа у тому, що я шукаю її вбивцю... – простягаю я і бачу як звужується його обличчя.

Він, ніби, не вірить мені.

– Вона померла від серцевого нападу, – тихо каже він. – Яке ще вбивство?

– У нас є підозри, що ваша наречена померла завдяки чийсь допомозі.

– У кого це – «у нас»? – ставить Вадим цілком резонне питання.

Він завжди відрізнявся надмірною обережністю, особливо в контактах із незнайомцями.

– У караючих органів, – ляпаю я і розумію як безглуздо звучить моя відповідь.

Але, Вадим, здається, пропускає її повз вуха.

– Ви з карного розшуку?

Я киваю головою, бо не наважуюся збрехати йому в очі – нехай він сам довігадує собі те, що вважатиме за потрібне.

– І що? Ви вважаєте мене її вбивцею?

У його сірих очах з'являються промені зухвалості та виклику, а уста міцно стискаються у тонку лінію.

– Під підозрою знаходиться кожен, хто тісно спілкувався із Катею, але зараз я лише бажаю поспілкуватися із усіма її близькими людьми.

Я бачу, що його напруга поступово зникає, звільняючи місце для інших емоцій. Страх, гнів, відчай? Я до кінця не можу зрозуміти що саме він зараз відчуває.

– Добре, питаєте, – здається він і зазирає мені в очі.

Він вдивляється у них настільки пильно, що, здається, впізнає у цьому чужому, затурканому погляді щось рідне. Але як би я не хотіла, щоб це було правдою, усвідомлюю, що це все тільки мариться мені.

– Коли ви востаннє бачилися із Катею?

Це перше, що спадає мені на думку. Та й узагалі – як я, молода, недосвідчена дівчина, яка не знає в області криміналу нічого більшого за коротенькі розповіді Агати Крісті, може проводити допит?

– В день її смерті, – щиро каже Вадим. – Вона збиралася пройтися весільними салонами,

аби підібрати собі сукню, а я збирався на роботу...

Я намагаюся освіжити у пам'яті його слова та пригадати хоча б щось – але у голові все ще сяє дірка невідомого.

Я не можу сказати, що повністю втратила пам'ять. Я добре пригадую своїх близьких людей, своє дитинство, юнацтво, зустріч із Вадимом... Я навіть пам'ятаю про день нашого першого поцілунку та точний час, коли він зробив мені пропозицію.

Тільки останній день, котрий став для мене вирішальним я згадати не в силах.

– Вона йшла туди сама? – питаю я, силоміць вивільняючи себе зі спогадів.

– Скоріше за все, ні, – промовляє Вадим. – У неї було кілька близьких подруг, можливо, вона брала із собою одну з них. Хоча, не виключаю, що Катя могла вирішити провести свій вояж у самотності.

– Але ж обирати весільну сукню цікавіше у компанії товаришок? – питаю я, не чекаючи на відповідь. – Наскільки я знаю, вона була досить відкритою та комунікабельною дівчиною...

– Так, ви праві, – погоджується Вадим. – Але інколи вона любила гуляти на самоті. Казала, що тільки так може відпочивати та відновлювати свою енергетику.

Звісно ж, він правий. Вадим як ніхто інший знав, що я жити не можу без вільного простору і маю знаходити хоча б пів години, аби проводити їх наодинці із власним «Я».

Але такий радісний момент, як обрання весільної сукні здається мені не найкращим часом для усамітнення.

– Ви сварилися останнім часом? – питаю я про всяк випадок.

У моїх думках лишився тільки один позитив та радість від спілкування з цим чоловіком. Та що, як я просто забула про негаразди?

– Ні, – швидко відповідає він, але його голос звучить непереконливо. – А утім... Їй вже не буде від цього гірше. Так, ми посварилися в той день і, певно, саме тому я не можу собі це пробачити. Здається, ніби через це вона не відпускає мене...

Вадим на мить заплющує очі, а я ледь тримаю себе в руках, аби не вчепитися у його шию та переконати, що я не тримаю на нього зла.

Щоб не трапилося, я готова усе тобі пробачити.

– З якої причини була ваша сварка? – питаю я, воліючи насправді не чути відповіді.

Але я маю знати все, щоб докопатися до суті – інакше, навіщо мене знову прислали сюди?

– Просто я такий дурень... – простягає він.

Я бачу, що йому важко пояснювати свої особисті переживання жінці, якої він ніколи раніше не бачив до цього моменту.

Він розгублений. Чи зрозуміє вона його?

Але я бачу, що він не може приховувати від право охоронниці (як він сам вважає) такі речі.

– Я натякнув їй, що ми маємо відкласти весілля, – нарешті говорить він, намагаючись при цьому зробити голос упевненим. – Мені запропонували переїхати на певний час до Стокгольму, але з єдиною умовою – я мав бути вільним від сімейних обов'язків. Звісно, їй це зіпсувало настрій. Вона не сварилася зі мною у загальноприйнятому розумінні, хоч я й бачив наскільки боляче їй усе це чути. Каті узагалі не любила з'ясування стосунків – їй було легше прийняти чужу точку зору, ніж попри все відстоювати власну. Вона вважала, що життя надто коротке, аби витратити його на сварки.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=19397500&from=362673004) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.